

הכרובאים

ל מית נמחקה מעל פני האדמה. כמו קרתגו. המצרים שחזרו אל הגבול הישן-חדש, כשדגל השלום בידיהם — זהו המראה שראו עיניהם. עיר שנהרסה בדם קר. עיייהרבות. אנדרטה לזכר הוואנדאל הישראלי.

המלך בין תל-אביב וקאהיר, היתה הופכת סמל של שלום, וגם ערובה לשלום.

באלכסנדריה — שהתנחלויות בטיני יירדו עימו לקבר. לקבר שלו.

בעניין מלחמת-אוקטובר. מפני שזה היה חלק מן ההשפלה, ולא רק מן המפלה — להקים עיר חדשה על האדמה שלי! זה היה אחד הגורמים החשובים.

ואילו עיייהחורבות. אנדרטה עגומה זו לשינאה. היא סמל לאי-האמונה בשלום. בדיוק כמו קוגניטרה ברמת-הגולן, שנהרסה עליידי ממשלת ישראל, בהתקפה של ועם מטורף, ערב לפני החזרתה לסוריה — ושהפכה מאז אתר לעלייה-לרגל לכל מבקר זה.

אבנרי: הוא גם הכריו פעם, לפני היוזמה שלך, שהוא רוצה להיקבר שם, באחת ההתנחלויות בצפון-סיני. **אני מאמין כי מילים אלה של אנוור אל-סאדאת חרצו את גורלה של ימית. אנשים כמו מנחם בגין ואריאל שרון פשוט לא יכלו לפי כול את הרעיון שהמוני ישראל יראו, כאחד הימים, את אלפי הי מצרים נכנסים לבתי ימית.**

אבנרי: מה יקרה בימית, אחרי שי ישראל תחזיר את השטח?

סאדאת: אני מתכנן את המשך קיר מה של העיר, עם נמל. אני מתכוון לבנות שם נמל, ועיר של מאה אלף איש — לפחות! מייד אחרי שהעיר תעבור לידינו, מייד היא תאוכלס!

בהתקף של זעם אין-אונים, בחימה אי רציונלית, החליטו להרוס את העיר. הי

להחריב עיר — אין זה אקט של שלום. זהו אקט של מלחמה. זהו מעשה המעיד כאקט עדים כי לא תמונה-שלי-שלום עומדת לנגד עיניו של הברבאר שנוצח על מלאכה זו, אלא תמונה-שלי-מלחמה.

ואכן, הכתב הצבאי של הטלוויזיה, רון ברישי, המקורב למקורות-המידע של שר הביטחון, הסביר זאת להמוני ישראל כי לשון חדה ופשוטה. ימית נהרסה כדי שי במלחמה הבאה לא ייתקל צה"ל באיזור מיושב, שכיבושו יעלה בקורבנות. המעשה האחרון של ממשלת

אך אי-נא נשקע בשבוע זה במרה ישחורה.

כך זה היה צריך להיות: ימית כעיר-שלום בחזונו של סאדאת -

מאחרי הקלעים של הטירוף המפוברק שהשתולל בימית, קרו בשבוע היסטורי זה דברים מפוארים. **אלי-נא נניח למטורפים ולבעקרי חסותם להסירה את רעתנו מן הי עיקר.**

ישראל בטיני היה מעשה של הכנה למלחמה הבאה.

את התירוץ לכך סיפקו, על פני הזמנה, בני-חסותו ובעלי-בריתו של אריאל שרון, "התנועה לעצירת הנסיגה". אריאל שרון הביא אותם לימית. אריאל שרון סיפק להם את כל השרותים עד לרגע האחרון. אריאל שרון פקד לפנות אותם, ברגע האחרון ממש, בהצגה מבווימת של "איפוק" צה"לי, תוך התחנפות מבחילה לאייבי השלום והדמוקרטיה.

דברים גדולים קרו השבוע, ויש להם משמעות אדירה לגבי עתיד המדינה, עתיד השלום. השבוע הוגשם בחצי-האיסיני העיקרון, שהטפנו לו במשך 15 שנים: להחזיר את כל השטחים שכבשנו ב-1967, עד הי מילימטר האחרון, תמורת שלום מלא. הוא הוגשם עליידי האיש שהתנגד לו יותר מכל אדם אחר: מנחם בגין. גם מבול של דיבריי-הכל אינו יכול להעלים את הלוקח הפשוט, המוכן לכל: שזחה עתה המורד הי קובע, שיישמש דוגמה לשלום גם בשאר חזיתות הפיכסוף.

אלה, "החלק הטוב בעם", אימו לחזור לימית. כדי ש"לא יהיה להם לאן לחזור", כדבריו של האלוף ששפך דמעות בחיקו של מנהיגיה-המתפרעים, נהרסה — כביכול — ימית.

לפני שהחזר השטח, פורקו בו כל הי יישובים הישראליים, העירוניים והכפריים. באחת מנקודות-המשבר של המשא-והמתן הישראלי-מצרי אמר מנחם בגין לי עורכי-העיתונים המצריים, שבאו לירושלים: "כל ממשלה שתחליט על פירוק ההתנחלויות, בפיתח-רפיח תיפול מייד!" והנה הוחלט מה שהחלט, וגם בוצע — והממשלה לא נפלה. פרשת אהרון אביר חצירא וטיסות אל על בשבת מסכנות את קיומה יותר מפינוי ימית ובנותיה. ואולי חשב מבד: החשש מפני התקוממות המונית נגד הנסיגה התבררה להדושיין.

- ימית כפי שנותרה אחרי ההריסה -

הסכמה לכך, שנחסה מחוסני מובארק, יורשו של סאדאת, אינה משנה דבר. והלב בוכה. לא רק על 150 מיליון הי דולארים (30 מיליארד לירות!) שהמצרים היו מוכנים לשלם תמורת העיר. כמה שכונות-מצוקה אפשר היה לשקם בכסף זה! לא, הלב בוכה בעיקר על ההודמנות שאבדה.

נאמתי (בכנסת) נגד הקמת ימית! לפני שבועיים היה לנו יכוח בכנסת, ואחד השרים — השר ניסים — אמר שיש עכ"ש קונסנזוס של 110 חבריי-כנסת, מתוך 120, שלעולם לא תקום מדינה פלסטינית, ושלעולם לא נחזור לגבולות הקודמים. אמרתי לו בקריאת-ביניים: הרשה לי להזכיר לך שהיה בעתו קונסנזוס של 110 חבריי-כנסת שלעולם לא תוחזר פיתח-רפיח למצריים.

אני מאמין לאמתלה זו, וגם לא לנימוק האסטרטגי. איני מאמין שי ניוק רציונלי מורכב זה הראינו שער של תאוות-ההרס, שהשתוללה בימית. אין לכך סיבה רציונלית. הסיבה היא אי-רציונלית בהחלט.

היא תמונה בתצלום, שפורסם בשבועון זה לפני שנתיים בדיוק, היה זה פוטומונטאז' עתידי, שבו נראתה העיר ימית ביום שהמצרים ייכנסו אליה. בתצלום מורכב זה הראינו שער חגיגי של קבלת-פנים, ועליו דיוקנו של אנוור אל-סאדאת. (השער המקורי צילמנו באיסמעאליה, והוא הוקם שם כדי לקבל את פניו של סאדאת אחרי בקירו בירושלים).

התמונה באה ללוות את הדברים שאמר לי אנוור אל-סאדאת בשיחתנו האחרונה, כפי שפורסמו באותו גיליון של העולם הזה (2224):

סאדאת: ...אגיד לך, אורי — ימית היתה אחד המניעים העיקריים להחלטתי

מאות אלפי ישראלים לא חשו לחבלי ימית, כדי למנוע את הנסיגה. גם לא רבבות. גם לא אלפים. קימץ זעיר של קנאים מטורפים, רבים מהם טיפוסים תימוניים מארצות-הברית (המשך בעמוד 73)